ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **L. N.**
zastoupená advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2023 č. j. MV-49461-4/SO-2023, ve věci povolení k trvalému pobytu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2023 č. j.

MV-49461-4/80-2023, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 1. 2023 č. j. OAM-12137-67/TP-2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o trvalý pobyt podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobkyně v žalobě uvedla následující žalobní body:

1) Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého života způsobeného porušením čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně namítla, že napadeným rozhodnutím, které ji zbavuje pobytového oprávnění na území České republiky (dále jen „ČR“), kde pečuje o nezletilé děti, dochází k výjimečnému zásahu do soukromého a rodinného života, což je situace vedoucí k prolomení koncentrační zásady správního řízení o žádosti. Žalobkyně k tomu poukázala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), a ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10, který aproboval výjimečné prolomení obvyklých migračních pravidel i v případě nelegálního vstupu na území. Tím spíše je dle žalobkyně třeba zvážení možnosti připustit prolomení obvyklých pravidel posouzení soudního přezkumu v případě vyhodnocení existence rodinného života založeného legálním způsobem, jehož narušení by zásadním způsobem zasáhlo do rodinného života žalobkyně a ohrozilo její nezletilé děti. Na podporu svých tvrzení žalobkyně v žalobě uvedla také rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 3. 2021 č. j. 3 Azs 4/2020-41, podle nějž: „*Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v prvé řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7. 2010 ve věci č. 41615/07 – Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelkou, že nejlepší zájem dítěte je způsobilý prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Nebrání-li nic vydání nového povolení, pak trvání na tom, aby stěžovatelka za takového stavu opustila území České republiky a přerušila tak kontakt s jedním z rodičů a školní docházku jen pro to, aby podala novou žádost, postrádá racionální opodstatnění.*“ Žalobkyně poukázala na další judikaturu NSS. Žalobkyně má dále za to, že ve smyslu uvedené judikatury došlo k doložení relevantních podkladů k vyhodnocení splnění podmínek pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně sice až po vydání prvostupňového rozhodnutí, ale ještě před pravomocným ukončením správního řízení. Přísné setrvání na koncentrační zásadě by dle žalobkyně mělo za následek nutnost jejího vycestování a odloučení od nezletilých dětí za účelem iniciace řízení o pobytové žádosti ze zahraničí.

2) Žalobkyně dále namítla, že správní orgán II. stupně ji měl vyzvat k nápravě nedostatku žádosti, respektive jí měl umožnit reagovat na jeho názor o nedostatečnosti předložených dokladů, byť byly posuzovány až v rámci odvolacího řízení. Tím, že se správní orgán II. stupně nově předloženými doklady fakticky zabýval, bylo jeho povinností umožnit žalobkyni reagovat na jejich eventuální neúplnost. Jelikož tak správní orgán neučinil, zatížil řízení vadou.

3. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ve vyjádření uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, odmítla žalobní námitky jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí, kde se k vzneseným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledává potřebu změny, rovněž odkázala na spisový materiál.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, - dále jen „s. ř. s."), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR dne 15. 7. 2015 podle § 68 zákona o pobytu cizinců. O žádosti žalobkyně rozhodl správní orgán I. stupně dne 9. 5. 2015 č. j. OAM-12137-24/TP-2015 a žádost zamítl dle § 75 odst. 2 písm. b) téhož zákona. O včasném odvolání rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 9. 2017 č. j. MV-94062-4/SO-2017 a podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád") rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc vrátila k novému projednání. V rámci nového projednání správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 28. 6. 2018 č. j. OAM-12137-44/TP-2015 zamítl žádost žalobkyně znovu podle stejného ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území dle § 71 odst. 1 téhož zákona. Proti rozhodnutí podala žalobkyně včasné blanketní odvolání, které slíbila odůvodnit do 30 dnů, což však neučinila. Správní orgán I. stupně blanketní odvolání spolu se spisovým materiálem postoupil dne 17. 8. 2018 žalované. Dne 27. 8. 2018 obdržela žalovaná doplnění odvolání. O včasném odvolání rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 9. 2018 č. j. MV-95005-4/SO-2018 tak, že je zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu. Krajský soud rozsudkem ze dne 19. 9. 2019 č. j. 22 A 57/2018-31 (dále jen „zrušující rozsudek") napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V zákonné lhůtě podala žalovaná kasační stížnost, kterou NSS zamítl rozsudkem ze dne 30. 5. 2022 č. j. 5 Azs 428/2019-23. Žalovaná následně postupovala dle § 89 správního řádu a v návaznosti na soudní rozsudky vydala dne 9. 6. 2022 pod č. j. MV-95005-17/SO-2018 rozhodnutí, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 6. 2018 č. j. OAM-12137-44/TP-2015 zrušila a věc vrátila k novému projednání podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.

6. V rámci nového projednání správní orgán I. stupně provedl lustrace, vložil do spisu výpisy z evidence cizinců s povoleným pobytem na území, opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob a dne 2. 9. 2022 odeslal žalobkyni výzvu k odstranění vad žádosti, a to k doložení dokladu prokazujícího příjem spolu s obsáhlým poučením a stanovil žalobkyni k odstranění vad žádosti lhůtu 30 dnů od doručení výzvy. Následně správní orgán I. stupně požádal Policii ČR o prověření pobytu žalobkyně na území. Ze záznamu o provedené kontrole (dne 8. 9. 2022) vyplynulo, že žalobkyně bydlí v bytě již 17 let s manželem a dvěma dětmi, přičemž po celou dobu je bez zaměstnání. Dne 3. 10. 2022 požádala žalobkyně o prodloužení lhůty k dodání dokladů o příjmu. Správní orgán I. stupně žádosti vyhověl a určil lhůtu pro doložení požadovaných dokladů do 17. 10. 2022. Po marném uplynutí lhůty dne 14. 11. 2012 odeslal správní orgán I. stupně žalobkyni výzvu k seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí. Toho práva žalobkyně nevyužila. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 19. 1. 2023 č. j. OAM-12137-67/TP-2015 žádost žalobkyně o povolení

k trvalému pobytu zamítl podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. V řízení bylo rovněž s ohledem na § 75 odst. 2 téhož zákona správním orgán I. stupně posuzováno, zda vydané rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, a to se závěrem, že v průběhu správního řízení nebyly žádné takové skutečnosti prokázány. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 3. 2. 2023 včasné blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně odeslal dne 16. 2. 2023 výzvu k odstranění vad podání ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy (doručeno 16. 2. 2023). Vzhledem k tomu, že žalobkyně vady odvolání neodstranila, správní orgán I. stupně postoupil dne 3. 3. 2023 blanketní odvolání spolu se spisovým materiálem žalované. Až dne 24. 4. 2023 obdržela žalovaná doplnění odvolání spolu s potvrzením o výši příjmů ze závislé činnosti manžela žalobkyně za období od „října 2023 do ledna 2023“, výplatní lístek manžela žalobkyně za únor 2023 a doklad SIPO za březen 2023, dle kterého za elektřinu se platí 1 280 Kč, za plyn 310 Kč a za nájem 7 934 Kč. Následně žalovaná o odvolání rozhodla napadeným rozhodnutím.

7. Podle § 45 odst. 2 správního řádu, nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

8. Podle § 82 odst. 4 správního řádu, k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

9. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem, nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.

10. Krajský soud se primárně zabýval důvodností druhého žalobního bodu, v němž žalobkyně brojí proti procesnímu postupu žalované, která neposkytla žalobkyni prostor k reakci na závěr o neúplnosti dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložených v odvolacím řízení.

11. Zásada koncentrace správního řízení je zakotvena v ust. § 82 odst. 4 správního řádu (odst. 8 tohoto rozsudku). Krajský soud považuje za vhodné poukázat na rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009 č. j. 2 As 17/2009-60, ve kterém je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvého stupně.*“ (srov. rozhodnutí NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 3. 3. 2016 č. j. 10 Azs 95/2015-36).

12. Podle § 70 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyně povinna předložit k žádosti o trvalý pobyt zákonem stanovené náležitosti, včetně dokladu o zajištění prostředků ve smyslu § 71 odst. 1 téhož zákona. V rámci nového projednání (po zrušujícím rozsudku) byla žalobkyně výzvou ze dne 2. 9. 2022 doručenou téhož dne jejímu právnímu zástupci prostřednictvím datové schránky opětovně vyzvána k doplnění žádosti. Výzva obsahovala na 5 stranách detailní poučení o tom, co může sloužit jako doklad ve smylu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně však žádný doklad nepředložila a vady žádosti tak neodstranila, a to ani v prodloužené lhůtě, o kterou požádala. Po marném uplynutí také prodloužené lhůty správní orgán I. stupně doručil žalobkyni prostřednictvím jejího právního zástupce výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, na niž žalobkyně rovněž nereagovala. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že ve všech výzvách správního orgánu byla žalobkyně náležitě poučena o následcích neodstranění vad žádosti. Správním orgánem poskytnuté lhůty považuje krajský soud za zcela přiměřené.

13. Obsahem správního spisu má tedy krajský soud za prokázané, že správní orgán I. stupně žalobkyni poskytl veškerou součinnost k nápravě vad žádosti a míra jeho součinnosti byla vyčerpávající. Nepředložení zákonem požadovaných dokladů, a tedy neodstranění vad žádosti, přitom představuje podstatnou vadu, která brání správnímu orgánu I. stupně v kladném rozhodnutí o žádosti. Žalobkyně ve správním řízení neuvedla žádné důvody, proč nemohla doklady požadované § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu I. stupně předložit. Žalobkyně až v průběhu odvolacího řízení předložila určité doklady, které však žalovaná na str. 6 napadeného rozhodnutí vyhodnotila jako neúplné a vadné, proti čemuž žalobkyně v žalobě nijak nebrojí. Z obsahu správního spisu není seznatelné, zda a co žalobkyni bránilo v předložení dokladů v řízení před správním orgánem I. stupně. Žalobkyně svůj postoj neodůvodnila ani v podané žalobě.

14. Krajský soud má na základě obsahu správních spisů za to, že žalobkyně měla ve správním řízení před správním orgánem I. stupně dostatečný prostor k předložení zákonem stanovených dokladů, byla řádně poučena o následcích neodstranění vad žádosti, a přesto bez uvedení důvodů zákonem předepsané doklady nepředložila. Pokud by žalobkyně chybějící doklady předložila nejpozději s odvoláním a současně uvedla důvody, které bránily jejich předložení ve správním řízení I. stupně, zabýval by se odvolací orgán také otázkou,

zda žalobkyně splnila zákonné předpoklady pro prolomení zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu a jeho úvaha by byla přezkoumatelná soudem. Taková situace však v souzené věci nenastala. Žalovaná proto nepochybila, když žalobkyni nevyzvala k doplnění dokladů a nedala jí prostor k vyjádření. Takový postup by byl zcela v rozporu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně ve svém požadavku nerespektuje platnou právní úpravu a zcela neodůvodněně vyvíjí snahu přesunout dokazování do fáze odvolacího řízení a dožaduje se práv, která jí nenáleží.

15. Pro úplnost krajský soud uvádí že při posuzování věci nemohl odhlédnout od předchozího řízení ve věci žalobkyně vedeného pod sp. zn. 22 A 57/2018, v němž se žalobkyni dostalo soudní ochrany, a to nejen ze strany krajského soudu, ale také NSS, který rozsudkem ze dne 30. 5. 2022 č. j. 5 Azs 428/2019-23 zamítl kasační stížnost žalované a ztotožnil se se závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 6. 2022 sp. zn. 22 A 32/2021, jenž žalobě vyhověl. Nutno připomenout, že v nyní souzené věci se stále jedná o řízení o téže žádosti žalobkyně ze dne 15. 7. 2015 o povolení k trvalému pobytu. Oproti dříve souzené věci se však ta nynější liší zejména v tom, že žalobkyně i přes veškerou součinnost správních orgánů požadované aktuální doklady v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně (po zrušujícím rozsudku) nedoložila, ačkoliv byla řádně poučena také o následcích neodstranění vad žádosti. Soud dodává, že správní řízení ve věci je vedeno od roku 2015, žalobkyně si proto za tu dobu musela být vědoma, co je nutné doložit, aby bylo žádosti vyhověno, přesto tak z neznámého důvodu neučinila a v rámci dalšího projednání (po zrušujícím rozsudku) postupovala zcela iracionálně. Žalobkyně překvapivě a pro soud nepochopitelně poté, co dosáhla soudní ochrany, setrvala v dalším správním řízení v naprosté pasivitě, kdy jediným jejím úkonem v řízení byla žádost o prodloužení lhůty a následně podání blanketního odvolání, které na výzvu správního orgánu I. supně zůstalo nedoplněno. Žalobkyně nevyužila ani pocesního práva seznámení se s podklady rozhodnutí. Na základě výše uvedeného soud striktně odmítá žalobní námitku, že by žalovaná v důsledku neodůvodněné a svévolné procesní pasivity žalobkyně měla mít povinnost v rámci odvolacího řízení vyzvat žalobkyni k doplnění dokladů, které předložila až v této fázi správního řízení, aniž by přitom žalobkyně uvedla důvody, pro které tak nemohla učinit dříve. Na základě uvedeného krajský soud neshledal druhý žalobní bod důvodným.

16. V prvním žalobním tvrzení žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života způsobeného porušením čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť na území ČR pečuje o dvě nezletilé děti. Z tohoto titulu se žalobkyně domnívá, že se jedná o situaci vedoucí k možnosti prolomení koncentrační zásady správního řízení i soudního řízení správního (§ 75 s. ř. s.) a má za to, že by měly být zohledněny dokumenty doložené během odvolacího řízení.

17. K otázce prolomení koncentrační zásady ve správním řízení se již krajský soud vyjádřil ve vypořádání k předchozímu žalobnímu bodu, na něž v plné míře odkazuje.

18. Nad rámec již uvedného k žalobkyní odkazovanému rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2021 č. j. 3 Azs 4/2020-41 krajský soud uvádí, že žalobkyní citovaný výňatek je účelově vytržen z kontextu odůvodnění, když v odkazované věci žadatelka rovněž nebyla s prolomením koncentrační zásady úspěšná. S označenou judikaturou se sice krajský soud v obecné rovině ztotožňuje, avšak ani práva dítěte nemohou prolomit zásadu koncentrace řízení v případě svévolného nesplnění zákonné důkazní povinnosti žadatele o pobytové oprávnění, jako je tomu v případě žalobkyně. Žalobkyní citovaná pasáž odkazovaného rozsudku výslovně

uvádí podmínku „*pokud vydání nového povolení nic nebrání*“, což není případ žalobkyně. Vydání pobytového povolení v jejím případě brání nesplnění zákonné povinnosti doložit prostředky k dlouhodobému pobytu, a to navzdory plné součinnosti správního orgánu I. stupně, včetně vyčerpávajícího poučení.

19. Soud dále podotýká, že považuje za nepravdivé tvrzení žalobkyně, že ji napadené rozhodnutí zbavuje pobytového oprávnění. Je nutno upřesnit, že předmětem řízení je žádost žalobkyně o trvalý pobyt, nikoliv odnětí pobytového oprávnění.

20. Pokud jde o námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, krajský soud konstatuje, že správní orgán zjistil skutkový stav v rozsahu, jenž mu žalobkyně umožnila a ten náležitě vyhodnotil (str. 7 napadeného rozhodnutí), s čímž se soud plně ztotožňuje. Ostatně vznesená žalobní námitka je zcela obecná. Žalobkyně hodnocení žalovaného nijak nerozporuje, v podstatě pouze odkazuje na judikaturu umožňující prolomení koncentrační zásady, s čímž se soud již vypořádal výše. Pokud žalobkyně namítá, že v důsledku napadeného rozhodnutí bude nucena vycestovat do země původu za účelem iniciace řízení o pobytové žádosti, pak je to situace, které si žalobkyně musela být pro případ neúspěchu ve správním žízení vědoma a bylo pouze v její dispozici tomu předejít. Jde tedy o situaci zapříčiněnou výlučně postojem žalobkyně. Jak správně vyhodnotil žalovaný (str. 7 napadeného rozhodnutí), dcerám žalobkyně bylo v době vydání napadeného rozhodnutí 15 a 17 let, disponují povolením k trvalému pobytu na území ČR, stejně jako jejich otec a manžel žalobkyně, všichni žijí ve společné domácnosti. Pokud by musela žalobkyně navštívit zastupitelský úřad v zemi původu, nevznikla by pro její rodinu situace vyžadující zvláštní ochranu. Krajský soud tak v obecné rovině odpovídající kvalitě žalobního tvrzení uzavírá, že se ztotožňuje se správními orgány obou stupňů, že k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně napadeným rozhodnutím nedošlo. Ani tento žalobní bod proto důvodným neshledal.

21. S ohledem na výše uvedené soud dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

22. Procesně úspěšné žalované (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly dle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti, proto soud o nákladech řízení rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto

rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 4. dubna 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

22 A
29/2023-57

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Monikou Javorovou ve věci

žalobkyně: **L. N.,** státní příslušnost Arménie

zastoupená advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Hrdinů 1634/2, 140 21 Praha 4

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2023 č. j. MV-49461-4/80-2023, ve věci povolení k trvalému pobytu

takto:

Datum rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 4. 2024 č. j. 22 A 29/2023-46 se **opravuje** tak, že správní zní: Ostrava 4. dubna 2024.

Odůvodnění:

1. Ve shora označené věci krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 4. dubna 2024 č. j. 22 A 29/2023-46.

2. Při zpracování písemného vyhotovení rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti v označení data jeho vydání, když bylo nesprávně uvedeno „Ostrava 4. dubna 2023“.

3. Podle ust. § 54 odst. 4 a § 55 odst. 5 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění opraví předseda senátu v rozhodnutí i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.

4. V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu bez návrhu opravila zjevnou nesprávnost, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky.

Ostrava dne 31. května 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.